

ГІСТЬ ▼

— Євгене Олеговичу, у нашому суспільстві фраза «лікар Комаровський» стала справжнім брендом із великим знаком «+». Як ви вважаєте, у чому секрет вашої популярності?

Секрет у цілковитій недовolenості населення медичною допомогою. У розуміння того, що спасіння потоплюючих — справа рук самих потоплюючих. І в цій суспільно-політичній ситуації лікар Комаровський виявляється людиною, яка не залажує, не влаштовує істерик, а дає прості й ефективні поради, та ще й без медичного словоблуддя (тобто зрозумілою мовою). Як тут не стати популярним...

РЕВОЛЮЦІОНЕР ПЕДІАТРІЇ

— Ваші рекомендації нерідко йдуть урозріз із загальноприйнятими догмами педіатрії. Як ви до них дійшли — власний досвід, спостереження, перегляд іноземних медичних джерел чи інше?

Величезне горе нашої країни саме в тому, що ми просто зрослись із системою перевернутих цінностей. Це, до речі, стосується не лише педіатрії, а й усіх явищ суспільно-політичного життя. Проте педіатрія дуже показова. І коли ти повідомляєш очевидні речі, наприклад про те, що не потрібно лікувати антибіотиками вірусні інфекції, чи про те, що необхідно приміщення провітрювати, то стаєш ледь не

революціонером, борцем із догмами й постійно йдеш урозріз...

— Як взагалі педіатри ставляться до ваших порад, рекомендацій, книг? Чи доводиться вам із ними сперечатись?

Моє спілкування з педіатрами досить обмежене, тому зазвичай ні про які дискусії мова не йде. Точно знаю, що байдужих до Комаровського мало. Молоді лікарі та студенти у більшості випадків поважають і дякують. Лікарі мого покоління й ряд вузьких спеціалістів (дитячі хірурги в поліклініках, невропатологи, гомеопати та ще деякі), як правило, щиро недолюблюють (м'яко кажучи). Недолюблюють, не прочитавши жодної з моїх книг — просто за фактом мого існування, яке заважає їм

спокійно жити й заробляти на людській дурості, покірності й безвідповідальності.

— Чому, на вашу думку, у нашій системі охорони здоров'я й, власне, у педіатрії так складно щось змінити? Чому педіатри не хочуть перевчитися й переходити на нові норми й стандарти?

Все вирішує людський чинник, система прийняття рішень і тотальна, фантастична корупція. Педіатри не хочуть? Це не так. Це все одно що запитати: чому наші водії не хочуть їздити нормальними дорогами? Хочуть, але від них мало що залежить.

— Чи багато у вас зіркових пацієнтів? Чи завжди вони їдуть до вас у Харків, чи були випадки, коли ви приїздили до них за викликом?

Усі «зірки» в нашій країні дуже швидко переміщуються у сторону Києва, звідки й світяться, заманюючи провінціалів. «Клініком» (моя клініка) — у Харкові, і приймаю я лише в Харкові. Так що зіркових пацієнтів у мене мало. Але по телефону спілкуюсь із багатьма й часто. Останні 5 років жодних викликів — я приймаю лише у клініці.

— Ви зараз займаєтесь прийомом та лікуванням пацієнтів чи більше книгами й телебаченням?

Пріоритет однозначно за книгами й телебаченням. За 30 років практичної педіатрії я вже достатньо й налікувався, і надіагностувався. Знову-таки я чудово розумію, що книги й телевизор спроможні допомогти тисячам, і це за ефективністю затрат мого часу не йде ні в яке порівняння з особистим прийомом декількох десятків пацієнтів.

РАДЯНСКА МОДЕЛЬ

— Чи є нові проекти, над якими працюєте?

Звісно, є. І нова книга, й оновлений сайт, і проекти нових програм, і ще багато дечого.

— Як підвищуєте свою кваліфікацію?

Читання. Щоденне. Добре, що є Інтернет і гугл-перекладач.

— За вашими рекомендаціями для дитсадка у Казахстані відкрили садок, а чому в Україні досі немає такого закладу?

Поява дитячого садочка за системою Комаровського — це ініціатива конкретних людей плюс мої рекомендації. Рекомендації є, із конкретними людьми проблема. Тобто в Алмати, Краснодарі, П'їтері та Москві є люди, які готові створювати такі дитсадочки, а в Україні є багато таких, що хочуть водити у такий садок дитину, але чекають на доброго дядю, який садок відкриє. А добрі дяді наймають власним дітям декількох нянь і будують автозаправки, ресторани, клуби, поля для гольфа, торгові центри, філіали банків і т. ін.

— Модель медичного обслуговування якої країни вам найближча?

Модель, яка існувала в СРСР, була близька до ідеальної у співвідношенні обсягів витрат/якості послуг й вимагала незначної корекції. Впевнений, що це можна відновити. Проте нікому відновлювати, оскільки зацікавлені в цьому лише пацієнти, але ніяк не ті, хто на медицині заробляє.

АРТИСТИЧНИЙ ЛІКАР

— Як вважаєте, у лікаря має бути талант, покликання чи всього можна навчитися?

Сучасна медицина — це практично технічна спеціальність, якої можна навчити будь-яку людину з середнім рівнем інтелекту.

— Напевно, серед дорослих людей Харкова є багато ваших колишніх пацієнтів. Чи підходять вони до вас на вулиці? Приводять своїх дітей? Можливо, є якийсь цікавий випадок, пов'язаний із цим?

Саме той факт, що на прийом все частіше приходять зі своїми дітьми мої пацієнти — ті, яких я оглядав ще немовлятами, — це таке постійне й сумне нагадування про вік. Пацієнти підходять до мене на вулиці останні роки 20, а тепер підходять і глядачі «Школи...». Оскільки глядачів багато, то ходити вулицями практично неможливо, і я ці шляхи максимально скоротив. Останній забавний випадок — у супермаркеті: я весь такий замаскований, у кепці з козирком на пів-обличчя, у чорних окулярах на другу половину... Підходить працівниця магазину й запитує: скажіть, а ви артист чи справжній лікар?..

ЄВГЕН КОМАРОВСЬКИЙ: СПАСІННЯ ПОТОПАЮЧИХ — СПРАВА РУК САМИХ ПОТОПАЮЧИХ

«Школу доктора Комаровського» відвідали чи не всі зіркові батьки. Він розповів їм, а також усім глядачам про те, як боротися із застудою, зміцнювати дитячий імунітет, уникати негативних наслідків прийому антибіотиків, а також роздав чимало інших корисних порад. Сьогодні цей видатний педіатр — в гостях у «Твоєї Оболоні».

АВТОБІОГРАФІЧНІ ЦИТАТИ

■ На майбутній вибір моєї професії вплинула, перш за все, молодша сестра. Вона народилася, коли мені було 10 років, і почуття незбагненої любові до неї, страху за неї досі сприймається мною як найсильніше емоційне потрясіння дитинства.

■ У 1993 році написав монографію «Вірусний круп у дітей». Писав сам, без кафедр, для себе. Намагався, щоб це легко читалося й було зрозуміло. Вийшло. 1996-го отримав за монографію вчений ступінь кандидата наук. Пишаюся нетиповістю ситуації, бо аналогів, коли практикуючий лікар-педіатр стає кандидатом наук таким чином, у нашій країні немає.

■ З 1994 по 2010 рік я отримав близько 120 тисяч (!!!) листів. Всі вони — від простих людей. Подяки, прохання написати, надіслати, допомогти, розповісти, відповісти на запитання. При цьому близько 500 листів від лікарів і жодного відгуку ні від великих учених-професорів-академіків, ні від чиновників.

ТЕЛЕ
кур'єр
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 91669

- 50 каналів ТБ
- 200 анонсів фільмів
- Ексклюзивні статті
- Кулінарні рецепти

- Захоплюючі кросворди
- Цікаві головоломки
- Веселі тести
- Найсвіжіші анекдоти

УСЬОГО
5,99
ГРН.
ЗА МІСЯЦЬ!